

Sygn. akt XIV K 348/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Kaczmarek

Przy udziale Prokuratora: Justyny Dylewskiej

po rozpoznaniu w dniach 8 października, 20 listopada 2015 r. i 31 maja 2016 r. sprawy

G. D.

córki J. i K. z d. C.

ur. (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w dniu 22 kwietnia 2015 r. na ul. (...) w S. prowadząc samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachowała należytej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu Z. J. znajdującemu się na przejściu dla pieszych oraz nie zastosowała się do zakazu omijania pojazdu, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu, w wyniku czego najechała na pieszego Z. J. znajdującego się na przejściu dla pieszych, wskutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego podudzia lewego, złamania podstawy czaszki oraz urazowego krwiaka podpajecznikowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres czasu dłuższy niż siedem dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. przyjmując, że oskarżona G. D. w dniu 22 kwietnia 2015 r. na ul. (...) w S. prowadząc samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu Z. J. przechodzącemu prawidłowo przez przejście dla pieszych oraz nie zastosowała się do zakazu omijania pojazdu, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu, w wyniku czego spowodowała nieumyślnie wypadek i potrafiła pieszego Z. J. przechodzącego przez przejście dla pieszych, wskutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego kości piszczelowej lewej, złamania kości strzałkowej lewej, oraz obrażeń głowy ze złamaniem kości potylicznej, stłuczeniem płatów czołowych i skroniowego prawego oraz krwiakiem podtwardówkowym, co naruszyło czynności uszkodzonych narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko niej warunkowo umarza na okres roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka od oskarżonej G. D. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. J. nawiązkę w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

III. wymierza oskarżonej 60 (sześćdziesiąt) złotych opłaty i zwalnia ją z kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. D. w dniu 22 kwietnia 2015 r. w S. prowadziła samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...).

Na ul. (...) w S. G. D. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu Z. J., który prowadząc rower przechodził prawidłowo przez przejście dla pieszych oraz nie zastosowała się do zakazu omijania pojazdu, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu, w wyniku czego spowodowała nieumyślnie wypadek i potrafiła pieszego Z. J. przechodzącego przez przejście dla pieszych.

Zarówno G. D., jak i Z. J. byli trzeźwi.

Z. J. doznał wskutek potrącenia obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego kości piszczelowej lewej, złamania kości strzałkowej lewej, oraz obrażeń głowy ze złamaniem kości potylicznej, stłuczeniem płatów czołowych i skroniowego prawego oraz krwiakiem podtwardówkowym, co naruszyło czynności uszkodzonych narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni.

G. D. nie była dotychczas karana za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków Z. J. (k. 182-184), T. Ż. (k. 44-45), B. H. (k. 53-54), P. R. (k. 59-60), wyjaśnienia oskarżonej G. D. (k. 179-182) oraz w oparciu o pozostałe ujawnione na rozprawie dowody (k. 3-11, 14-15, 19-20, 25-28, 31, 38-42, 48-51, 56-57, 108-118, 126, 128, 135, 141-178, 190-228, 231-242, 253-324, 365-366, 380-383).

Oskarżona G. D. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła rzeczowo okoliczności jego popełnienia.

Wyjaśnienia oskarżonej w pełni zasługują na wiarę, znajdując odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, stanowiąc jego uzupełnienie i potwierdzenie.

Materiał dowodowy w postaci zeznań oskarżyciela posiłkowego Z. J., a także świadków T. Ż., B. H., P. R., okazał się również spójny, wzajemnie się dopełniający. Każdy ze świadków prezentował te okoliczności, które zapamiętał, a brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania tychże zeznań. Świadców są osobami obcymi dla stron, niemającymi żadnego powodu, by bezpodstawnie zeznawać na korzyść jednej ze stron.

Odnosząc się do zeznań oskarżyciela posiłkowego należy zauważyć, że skupił się on, co oczywiste w okolicznościach sprawy, na doznanych przez siebie obrażeniach i cierpieniu z tym związanym. Kwestie sporne odnośnie okoliczności wzajemnych kontaktów oskarżonej z oskarżycielem posiłkowym, w tym w zakresie uzgodnień o charakterze finansowym, mają uboczne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy podkreślić, że zeznania oskarżyciela posiłkowego odnośnie okoliczności wypadku nie budzą wątpliwości. Kwestia stanu zdrowia oskarżyciela posiłkowego została ustalona na podstawie zgromadzonej dokumentacji medycznej i opinii biegłych.

Brak jest więc podstaw, by podważać wiarygodność zeznań oskarżyciela posiłkowego.

Opinie biegłych lekarzy odpowiadają na postawione pytania, są pełne, pozbawione sprzeczności. Biegły M. K. odniósł się do całości dokumentacji medycznej oskarżyciela posiłkowego, która nie była w pełni znana biegłemu M. R.. Niemniej jednak opinie te w istocie nie są sprzeczne, zawierają podobne wnioski. Nie było wątpliwości co do wiedzy i doświadczenia zawodowego biegłych. Jakkolwiek oskarżyciel posiłkowy powoływał się na subiektywną ocenę

doznanych obrażeń, to jednak opinie biegłych oparte zostały między innymi na przedstawionej przez oskarżyciela posiłkowej dokumentacji medycznej, która nie była kwestionowana.

Pozostały materiał dowodowy nie był kwestionowany przez strony, także Sąd z urzędu nie znalazł podstaw, by podważać jego wiarygodność.

Zebrany materiał dowodowy przemawia za przyjęciem, że oskarżona G. D. wypełniła swoim zachowaniem, w sposób zawiniony, znamiona występkę z art. 177 § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 22 kwietnia 2015 r. na ul. (...) w S. prowadząc samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu Z. J. przechodzącemu prawidłowo przez przejście dla pieszych oraz nie zastosowała się do zakazu omijania pojazdu, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu, w wyniku czego spowodowała nieumyślnie wypadek i potrafiła pieszego Z. J. przechodzącego przez przejście dla pieszych, wskutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego kości piszczelowej lewej, złamania kości strzałkowej lewej, oraz obrażeń głowy ze złamaniem kości potylicznej, stłuczeniem płatów czołowych i skroniowego prawego oraz krwiakiem podtwardówkowym, co naruszyło czynności uszkodzonych narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni.

Jakkolwiek oskarżona winna zachować szczególną ostrożność przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu, co wynika z dyspozycji art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, to jednak okoliczności sprawy nie wskazują, by do naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu doszło umyślnie. Szczególna ostrożność została zdefiniowana w art. 2 pkt 22 tej ustawy i oznacza ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Zachowanie oskarżonej polegające na zaniechaniu zwiększenia uwagi, co w konsekwencji doprowadziło do opisanych wyżej konsekwencji, nie może być uznane za umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa.

Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonej. Oskarżona jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do 3 lat, a zatem zasadnym było rozważenie możliwości warunkowego umorzenia postępowania przeciwko oskarżonej, albowiem spełnione zostały przesłanki z art. 66 § 1 i 3 k.k.

W tym miejscu należy nadmienić, że zastosowano przepisy obowiązujące poprzednio, w czasie czynu, nie zaś w czasie orzekania. Podstawa takiej decyzji była dyspozycja art. 4 § 1 k.k., nakazująca stosowanie przepisów dotychczasowych, obowiązujących poprzednio, jeżeli były względniejsze dla sprawcy. W realiach sprawy przepisy obowiązujące poprzednio były względniejsze, skoro art. 67 § 1 k.k. przewidywał, że warunkowe umorzenie postępowania może nastąpić na okres od roku do 2 lat próby, natomiast obecnie obowiązujący przepis art. 67 § 1 k.k. wydłużył okres próby do lat 3, co bez wątplenia jest zmianą na niekorzyść sprawcy.

Oceniając pozytywnie właściwości i warunki osobiste oskarżonej, gdyż prowadzi ona ustabilizowany tryb życia, zasługujący na pozytywną ocenę, zważywszy na jej uprzednią niekaralność trzeba zauważyć, że oskarżona spełnia wszelkie przesłanki niezbędne do warunkowego umorzenia postępowania przeciwko niej.

Także analiza okoliczności zdarzenia pozwala uznać, że wina i stopień szkodliwości społecznej czynu nie są znaczne. Oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym nieumyślnie, co przemawia za przyjęciem, że stopień winy oskarżonej i szkodliwości społecznej czynu nie są znaczne. Kwestia rodzaju obrażeń ciała pokrzywdzonego należy do znamion czynu z art. 177 k.k. i zasadniczo nie wpływa na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu.

Wszystkie te okoliczności dały podstawę dla przyjęcia, że oskarżona zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania.

Powyżej wskazane okoliczności uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegała w przyszłości porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Uwzględniając powyższe okoliczności uzasadniająco umorzenie postępowania na podstawie art. 67 § 1 k.k. ustanowiono roczny okres próby.

Aby wzmocnić wychowawczy cel warunkowego umorzenia postępowania oraz uwzględnić prawnie chroniony interes pokrzywdzonego, orzeczono również, na podstawie art. 67 § 3 k.k., nawiązkę na rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości 5.000 złotych, która ma „przede wszystkim uczynić zadość poczuciu krzywdy” (K. Buchała, w: Kodeks karny. Część ogólna, red. A. Zoll, t. 1, Zakamycze 1998, s. 361). Nie można zatem pominąć tego, że kwestie odszkodowawcze regulowane są przez właściwego ubezpieczyciela, co w części już nastąpiło, nadto kwestia dalszych roszczeń wynikających z wypadku, a wchodzących w zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela, podlegać będzie w innym, toczącym się już postępowaniu przeciwko temu ubezpieczycielowi. Orzekanie o zadośćuczynieniu na rzecz oskarżyciela posiłkowego było dopuszczalne, skoro warunkiem zastosowania klauzuli antykumulacyjnej, o której mowa w art. 415 k.p.k. jest tożsamość podmiotowo – przedmiotowa roszczenia, a zatem gdy toczy się postępowanie między tymi samymi stronami – oskarżonym i pokrzywdzonym, a taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., IV KK 129/14, OSNKW 2015/3/26).

W punkcie IV wyroku z uwagi na przeciętną sytuację majątkową oskarżonej rozstrzygnięto o wymierzeniu jej opłaty, którą orzeka się w razie warunkowego umorzenia postępowania, ustalając jej wysokość na kwotę 60 złotych. Podstawą tego rozstrzygnięcia jest art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Jednocześnie w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w pozostałej części zwolniono oskarżoną z kosztów sądowych uznając, że ich ponoszenie w pełnej wysokości byłoby dla niej zbyt uciążliwe.